Europa, tant sí com no?

written by Redacció Unilateral | 29 de novembre de 2020

La Convenció Marc per a la Protecció de les Minories Nacionals, adoptada pel Consell d'Europa el 1994, va entrar en vigor el 1r de febrer de 1998 amb l'objectiu de garantir certs drets a les minories en relació amb l'accés als mitjans de comunicació, les llengües minoritàries, l'educació o la participació en la vida pública i política.

A la Declaració Universal de Drets Humans, es reconeix com a drets col·lectius que "tots els pobles tenen dret d'autodeterminació" com a principi de la legislació internacional que l'Estat espanyol, pel fet d'haver signat alguns tractats està obligat a respectar (o això es presumeix, segons les lleis de la lògica). Tenint en compte que també, en tant estat membre de les Nacions Unides, Espanya està obligat a adoptar-lo i a integrar-lo com a norma superior al propi ordenament jurídic, sembla mentida com encara s'invoca Europa com a plataforma per emparar els drets dels catalans. I això que ens basem en lleis aprovades i acatades.

Les resolucions, gestions i 'pilotes fora' de les institucions europees vers les comunitats nacionals i lingüístiques –altrament dites minoritàries– o no reconegudes progressivament estan essent restrictives, fora de tota comprensió, i àmpliament. Sembla per tant que deixarien d'actuar en pro de tots els ciutadans que queden sota la seva influència, i sembla també que es retractin a favor del poder dels estats, independentment de la política primogènita i principis que les sustenten (taven)? **Què prima més, el poder o el posicionament a favor dels drets democràtics?**

El **govern català sempre s'hi ha referit i sustentat, com a base jurídica per a defensar la convocatòria d'un referèndum**. Pel que fa al dret a l'autodeterminació, Hèctor López Bofill explicava molt bé, en aquest article, tot el que implicava i

també va ser motiu d'una jornada organitzada per l'Il·lustre Col·legi d'Advocats de Barcelona el 2014 titulada "El dret d'autodeterminació: anàlisi jurídica". I quina casualitat que, en aquesta trajectòria 'a l'estil dels crancs', resulta que l'Eurocambra ha rebutjat incloure la defensa del dret d'autodeterminació en l'informe sobre els drets fonamentals a la Unió Europea entre el 2018 i el 2019, amb comunicats on s'entreveu la manca de posicionament davant de la **censura exercida per alguns estats (entre ells Espanya)** al qual se li van donant "cops d'atenció" sense efecte. N'és una mostra l'esmena presentada per ERC al Parlament Europeu per a incloure'l tal com s'ha difós, però no quedava inclòs i reconegut? Amb motiu dels fets del 1r d'octubre de 2017 i les penes de presó imposades a polítics catalans, no es pot defensar que allò que organismes internacionals i europeus quan 'adverteixen', 'insten' o 'recomanen' a Espanya els posa en evidència per no poder considerar que no en són conscients.

El suposadament 'ampli debat' adduït pel ministre de Justícia, Juan Carlos Campo, als partits independentistes al Congrés, pel que fa a la seva intenció de reformar el Codi Penal i de modificar la tipificació dels **delictes de rebel·lió i sedició** és una mica discutible i, encara més, dit per qui vol fer una proposta de modificació de la Constitució, això sí, sempre a favor de l'espanyolisme més recalcitrant i carca. Per 'castigar' encara més els catalans que no siguin 'bons espanyols'.

I ara, les suposadament afligides lamentacions del Comitè sobre Minories Nacionals del Consell d'Europa (CoE) per l'abast en l'**aplicació del Conveni de Minories Nacionals a Espanya són paper mullat**. Si amb aquesta decisió, ara, només la comunitat gitana està coberta pel conveni i deixen fora els catalans, bascos i gallecs, com és que ho han permès? Com pot haver passat? Malgrat que no han pogut participar-hi directament –i, per tant, l'estat ens ha ignorat– com pot ser que no quedi recollit ni aquestes nacionalitats dins de

l’abast del conveni? Si la manca de definició de ‘minoria’ és el motiu, ja podem plegar.

La Carta europea de les llengües regionals o minoritàries és un tractat europeu (STCE núm. 148) adoptat a Estrasburg el 5 de novembre de 1992 sota els auspicis del Consell d’Europa per tal de promoure les llengües regionals i minoritàries d’Europa. Si bé directament es fa referència als estats membres, es contemplen també les parlades en territoris concrets i per comunitats dins de les seves fronteres. Com pot ser que no actuïn directament si la seva finalitat és protegir les llengües regionals o minoritàries històriques d’Europa, que en algun cas corren el risc de desaparèixer? Per què? Es contradiuen no portant a la pràctica diligències a instàncies de part a favor de les ‘minories’ a les quals els respectius estats ignoren? Si contribueixen al desenvolupament de les tradicions i la riquesa culturals del continent (més genèric no pot ser, per a ser consensuat) és abominable. És la cirereta del pastís, el que faltava en una lluita que és tant essencial com innòcua.

El **Parlament i Comissió europees, són doncs ens supranacionals on les nacionalitats històriques dins de l’Estat espanyol són tan reconegudes, com menystingudes dins de la Constitució**? Partim d’aquí.